

Sygn. akt II Ka 274/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2014 r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 209 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 28 marca 2014 r. sygn. akt II K 1616/13

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz nałożony na oskarżonego obowiązek łżenia na utrzymanie pokrzywdzonych; zwalnia oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 274/14

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że w okresie od lipca 2012 roku do dnia 8 listopada 2013 r. w miejsc. S., pow. (...), woj. (...) uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy oraz wyroków Sądu obowiązku opieki w ten sposób, że nie łożył na utrzymanie małoletnich dzieci M. i K. G. alimentów w wysokości odpowiednio 450 zł i 400 zł, czym naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2014 r., sygn. akt II K 1616/13, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

Oskarżonego **M. G.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu i przyjmując za podstawę skazania art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a za podstawę wymiaru kary art. 209 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. w okresie próby zobowiązał oskarżonego

do bieżącego łożenia na utrzymanie pokrzywdzonych. Zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego M. G. i wyrokowi temu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym zastosowaniu wobec M. G. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za zarzucane mu przestępstwo.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. G. kary roku pozbawienia wolności.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i jako taka na uwzględnienie zasługuje.

W ocenie Sądu Okręgowego skarżący słusznie wywodzi, że w odniesieniu do M. G. brak jest podstaw wystarczających dla sformułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej. Nie można tym samym mówić o spełnieniu względem wymienionego, dekodowanej z treści art. 69 § 1 i 2 k.k., materialnej przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Podkreślić w tym kontekście trzeba, iż oskarżony okazuje negatywny stosunek do spoczywającego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletnich M. i K. G., a tym samym przejawia niewłaściwą postawę względem porządku prawnego. Postawa życiowa podsądnego wskazuje, iż nie przejawia on właściwego stosunku do popełnionego przez siebie czynu, usprawiedliwiając swe postępowanie wyłącznie trudnościami wiążącymi się ze znalezieniem pracy zarobkowej (wyjaśnienia M. G.- k. 118v).

Organizując swe życie, tak przed popełnieniem, jak i po popełnieniu przypisanego mu czynu, podsądny przybrał postawę bierną, de facto oczekując od innych osób rozwiązania swoich problemów w pozyskiwaniu środków pozwalających na realizację obowiązku alimentacyjnego, a tym samym przejawiając niską zdolność do samokrytyki. Zaakcentować trzeba, że gdyby podsądny rzeczywiście przejawiał wolę wywiązywania się ze swych obowiązków, chociażby kilkukrotnie przekazałby jakiegokolwiek środki służące utrzymaniu małoletnich M. i K. G.. Zachowanie oskarżonego cechował natomiast brak jakiegokolwiek, właściwie pojmowanej, troski o los wymienionych dzieci. Niewątpliwie jest przy tym to, że M. G., z uwagi na swój wiek, stan zdrowia, poziom rozwoju intelektualnego i doświadczenie życiowe doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności swego zachowania. Niebagatelną rolę w tym zakresie odgrywa, zasadnie akcentowany przez oskarżyciela publicznego, fakt uprzednich skazań za przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (odpisy wyroków- k. 70- 73). Przytoczone okoliczności nakazują przyjąć, że deklaracje wymienionego sygnalizujące chęć realizacji spoczywających na nim obowiązków alimentacyjnych (wyjaśnienia M. G.- k. 118v) nie mogły być uznane za szczerze.

Przeciwko przyjęciu pozytywnego zapatrywania w przedmiocie realności zmiany postawy oskarżonego w materii ciężących na nim obowiązków alimentacyjnych przemawiają również jego warunki osobiste. Środowisko, w którym przebywa oskarżony, z natury rzeczy, nie ma realnego wpływu na kształt jego zachowań. Podsądny nie dysponuje również majątkiem pozwalającym na łożenie na utrzymanie małoletnich M. i K. G. (dane osobopoznawcze- k. 81).

W tym stanie rzeczy słusznie podkreśla odwołujący się, że obdarzenie M. G. dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa.

Mając na uwadze przedstawioną wyżej argumentację Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Konsekwencją podjętego rozstrzygnięcia stało się uchylenie nałożonego na oskarżonego

obowiązku łożenia na utrzymanie pokrzywdzonych. Wskazany obowiązek, w związku z jego rolą jako środka probacyjnego (art. 72 § 1pkt 3 k.k.), nie mógł się ostać w obliczu wymierzenia M. G. bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Zważywszy, że postępowanie odwoławcze zostało zainicjowane w rezultacie zawinionego błędu Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy, w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. kierując się względami słuszności, zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.